

A menny, az oktatás és az örökös tanulás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zakariás 13:6; János 3:16; 1Korinthus 13:12; 1Timóteus 1:16; 1János 5:13

„Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek” (1Kor 2:9).

Egy költő halálfélelmében azt kérdezte, hogyan élhet az ember anélkül, hogy „biztosan tudná, a síron túl milyen hajnal, milyen halál, milyen végzet várja a tudatát?” Versében leírt valamit, amit a *Túlvilágra való felkészülés intézményének* nevezett el. Viszont hogyan készülhetne fel az ember a túlvilágra, ha fogalma sincs arról, mi lesz ott az emberrel?

Szerencsére a Biblia nagyszerű bepillantást enged a menny, az új föld témájába, valamint abba, hogyan fogunk élni és tanulni az egész örökkévalóságon át. Amint a negyedév során mindvégig láthattuk: most, ebben az életben lehet felkészülni a túlvilágra, és minden tanulmányunknak éppen erre kell felkészítenie bennünket, bármilyen szakterülettel foglalkozunk is.

Lényegében minden oktatási intézmény rengeteg szükséges információt közvetíthet, számtalan jó, gyakorlati, fontos ismeretet. Viszont mi haszna, ha az ember hatalmas tudásra tesz szert, de az örök életet elveszíti? Ezen a héten annak járunk utána, hogy az ihletett Írásból mit tudhatunk meg a legfontosabb iskoláról, ahová örökké járhatunk, ahol az egész örökkévalóságon át tanulni és fejlődni fogunk. A túlvilág iskolájában olyan dolgokat ismerhetünk meg, amelyekről a mostani világban fogalmunk sem lehet.

A HALOTTAK SORSA

Az 1600-as években Blaise Pascal, francia író az emberiség helyzetén töprengett. Egyvalami világos volt a számára: bármедdig él is az ember (akkoriban nem éltek túl sokáig) és legyen akármilyen jó élete (akkortájt az élet általánosságban nem lehetett különösen jó), előbb-utóbb mindenki meghal.

Ráadásul bármi történjék is a halál után, az tovább, végtelenül tovább tart, mint a halál előtti rövid életünk. Pascal szerint ezért az a leglogikusabb, amit tehetünk, hogy kitaláljuk, milyen sors vár a halottakra. Ezért figyelte döbbenten, mennyire lefoglalják az embereket olyan dolgok, mint „a hivataluk elvesztése vagy a tekintélyüket ért vélt sérelem”, miközben mit sem törődnek azzal, hogy mi lesz majd a haláluk után. Lényeges, amire Pascal rámutat. Kétségkívül éppen ezért szentel annyi időt a Biblia az ígéretekre, ami azokra vár, akik üdvösségre leltek Jézusban, annak az ígéreterre, hogy mit tartogat számunkra a jövő.

**Olvassuk el a következő igéket! Minek a reményét találjuk bennük?
Jn 3:16; 4:14; 6:40, 54; 1Tim 1:16; Tit 3:7; 1Jn 5:13; Júd 1:21**

A kereszt fényében igen sokat jelent az örök élet, egyedül *csak* az örök életnek van értelme! Emberi testet ölt, majd emberként meghal a világmindenség Teremtője, aki „*a világot is teremtette*” (Zsid 1:2), akiben „*élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28), az Isten. Miért? Azért, hogy végül elporladjunk, mint tetemek az út szélén?

Az Újtestamentumot átszövik az örök élet ígéretei, mert csak az örökkévalóság adhatja a helyreállítás garanciáját. Évmilliók, sőt évmilliárdok alatt sem lehet annyi jó pillanat, ami kárpótlást nyújtana a rosszért. Egyedül az örök élet hozhat mindent egyensúlyba, adhat többet, hiszen a végtelen összehasonlíthatatlanul több, mint a véges! Pascalnak igaza volt: az itt töltött időnk annyira korlátozott azzal szemben, ami majd következik. Milyen balgaság volna nem készülni a ránk váró örökkévalóságra!

Mit mondhatunk annak, akit egyáltalán nem érdekel, hogy mi lesz a halál után? Hogyan lehetne rávezetni, hogy valójában mennyire logikátlan az álláspontja?

ÚJ ÉLET

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak” (Jel 21:4). Ezek szerint mennyire fog különbözni a mostani világtól az új élet, amelyben nem lesz halál, szomorúság, sem fájdalom?

Egy keresztyén az evangélium reménységéről, az örök élet Jézus Krisztus általi ígéretéről beszélt a barátjának, aki nem fogadta jól a gondolatot. „Örök élet? – kérdezett vissza megborzongva. – Milyen rémes gondolat! Éppen elég rossz ez a hetven-nyolcvan év, ugyan ki akarná, hogy örökké tartson? Igazi pokol volna.”

Bizonyos szempontból érthető volna, amit mond, csakhogy egy dolgot nem vett figyelembe: az örök életben nem folytatódik egyszerűen ez az élet. Azt ugyan ki szeretné? Az iménti bibliavers is kifejti, hogy az „elsők” elmúltak, minden újjá lett.

Mit tudhatunk meg az új életről az alábbi igehelyeket olvasva?

2Pt 3:10-13 _____

Jel 21:1-6 _____

Mindannyiunk számára fontos kérdés: Mi kell ahhoz, hogy mi is tapasztaljuk az új életet? Hogyan juthatunk el oda? Mit tehetünk, hogy biztosan oda kerüljünk? Mi minden akadályozhatja az életünkben, hogy elnyerjük, amit Jézus által Isten megígért?

AKKOR MEGTUDJUK MAJD

„A menny egy iskola. Tanulmányozásának területe a világegyetem; tanítója a Mindenható. Ennek az iskolának egyik ágát az Édenben alapította az Úr, és a megváltás tervének befejezése után újra tovább folytatják majd a tanulást az Édenben” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, 297. o.).

A legtöbb embernek sok kérdése van – kérdések a bűnről, a szenvedésről, a betegségről, a halálról, arról, hogy miért történik ez vagy az.

Kérdések merülnek fel bennünk a természet világával, titkaival kapcsolatban is. Fantasztikus módon fejlődött a tudomány, általa többet megtudhatunk a világról és az egész univerzumból, de még most is annyi minden ismeretlen a számunkra. Az élet legegyszerűbb formáitól a fejünk felett az égbolttig, az atomnál kisebb részecskék mozgásától a világmindenség galaxisainak körforgásáig azt hirdeti minden, hogy a világ sokkal nagyobb, mélyebb, mint amit ésszel felfoghatnánk a leheletnyi idő alatt, amit itt töltünk és ami alatt mindezt magunk is tanulmányozhatjuk. Viszont ha a vizsgálódásra az egész örökkévalóság a rendelkezésünkre áll, akkor kétségkívül rengeteg titok feltárul majd előttünk.

Az alábbi igék szerint mit fogunk megérteni, miután vége lesz a bűn, a szenvedés és a halál szomorú epizódjának?

1Kor 4:5 _____

1Kor 13:12 _____

Isten megígéri, hogy meg fogjuk érteni azokat a dolgokat is, amelyek most még rejtettek előttünk. Csodálatos reménység az is, hogy ha egyszer majd valóban meglátjuk és megértjük mindazt, ami most igen nehéznek tűnik, akkor csak dicsőíteni fogjuk Istent! A lényeg, hogy most ragaszkodjunk a hitünkhöz, bízzunk Isten ígéreteiben, éljünk a kapott világosság fényében és tartsunk ki mindvégig! Jó hír, hogy „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít*” (Fil 4:13).

Milyen nehéz kérdések nyomják a szívedet jelenleg? Mi az, ami felfoghatatlannak tűnik? Hogyan segíthet a még érthetetlennek tűnő dolgok kérdésében, ha megtanulunk bízni Istenben azzal kapcsolatban, amit most világosan látunk?

ISKOLA A TÚLVILÁGBAN

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4:17-18). Minek a reményét kínálják ezek a versek? Nevezünk meg néhányat a láthatatlan, örök valóságok közül, amelyeket Isten Jézus által ígér nekünk! Lásd még Jel 2:7; 7:14-17; 21:1-2!

A Jézus által kapott ígéreték valóságosak, minden jó okunk megvan arra, hogy el is higgyük ezeket, de továbbra is tény, hogy a Bibliában csak utalásokat, felvillanásokat láthatunk abból, ami ránk vár. Abban viszont biztosak lehetünk, hogy fantasztikus lesz, hiszen próbáljuk csak meg elképzelni, milyen lehetne az élet a bűn pusztítása nélkül!

Minden fájdalunk, szenvedésünk, mindaz, amivel küzdenünk kell a bűn miatt, annak következményeként történik. Krisztus azért jött a földre, hogy a folyamatot visszafordítsa. Majd helyreállítja a földet, hogy ismét olyan legyen, mint amilyenek Isten eredetileg, a bűn betörése előtt akarta. Sőt, még jobb is lesz! A nagy dicsőségben pedig örökké láthatjuk majd megváltásunk árát, a sebeket Jézus kezén és lábán.

„Akkor eltűnik majd a fátyol, amely most elhomályosítja a látásunkat, és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amelyből most csak halvány fénysugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd szemléljük a menny dicsőségét, amelyet most távolról vizsgálhatnak a teleszkópokon át, amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik, akkor óriási terület nyílik meg kutatásaink számára! Ott a tudományok ismerője olvashatja majd a teremtés jelentéseit, és a gonosz törvényének semmi emlékeztetőjét sem fogja látni. Hallgathatja a természet hangjának csodálatos zenéjét, és nem hall jajszót, és a szomorúság töredékét se látja sehol. Minden teremtett dolgon csak egyetlen kézírást fedezhet fel. A végtelen nagy világegyetemben szemlélheti »Isten nevének nagybetűs kézírását«, és a földön, a tengeren és az égen a gonosz egyetlen jelét sem láthatja” (Ellen G. White: *Előttem az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 299. o.).

Próbáljuk meg elképzelni az öröklétet az egészen új világban, ahol semmi olyan nem lesz, ami most úgy megnehezíti az életet! Milyenek tudjuk elgondolni az örökkévalóságot? Mi az, amit leginkább várunk?

A NAGY TANÍTÓ

Amint az egész negyedév során láttuk, Krisztus földi szolgálatának egyik központi része a tanítás volt. Kezdetől fogva a tetteivel, a cselekedeteivel tanította az igazságot a követőinek önmagáról, az Atyáról, a megváltásról és a ránk váró reménységről (lásd Mt 5:2; Mk 4:2; Lk 19:47; Jn 6:59).

Bármelyik evangéliumot átfuthatjuk, mindegyikben Jézus tanításait találjuk. Igéje által az Úr még most is tanít bennünket, és ez az új világban is folytatódni fog. Viszont képzeljük csak el, hogy mennyire más lesz minden abban az életben, amit nem terhel a bűn és sok olyan korlát, ami most szorít bennünket!

„És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden? azt mondja: Amiket az én barátaim házában ütöttek rajtam” (Zak 13:6). Miről szól ez az ige?

„Az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még discsősegebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyháfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a discsőítés hatalmas kórusában...

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogsággal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 577-578. o.).

Az öröklétben tanulható sok csodálatos igazságból semmi nem fog annyira lenyűgözni, mint Krisztus értünk hozott áldozata. Gondolkozunk el azon, hogy mennyire mély és gazdag ez a téma, ha az egész örökkévalóságon át ezt fogjuk kutatni! Hogyan tanulhatjuk meg már most jobban értékelni Jézus keresztáldozatát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, „Az eljövendő világ iskolája” c. fejezet, 297-305. o.; *A nagy küzdelem.* Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezet, 563-578. o.

„Az oroszlán, amitől itt félnünk és rettegnünk kell, leheveredik majd a bárány mellé. Az új földön mindenütt béke és összhang lesz. A fák magasak, sudarak lesznek, formájuk nem sérül... Mindaz, ami földi otthonunkban szép, terelje a gondolatainkat mennyei hazánk kristályfolyójára, zöld mezőire, hajladozó fáira és buzgó forrásaira, a ragyogó városra és a fehérhús énekesekre, a csodaszép világra, amit egyetlen művész sem képes lefesteni és halandó szava nem tud leírni. Képzeljük el a megváltottak otthonát, és ne feledjük, hogy szebb lesz, mint amit valaha elgondolhatnánk” (Ellen G. White: *Heaven.* 133-134. o.)!

„Sokan attól félve, hogy az eljövendő örökség túlságosan anyagi jellegűnek tűnik, azokat az igazságokat is elspiritualizálják, amelyek otthonunkként emlegetik örökségünket. Krisztus – amint tanítványainak ígérte – azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számukra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyekről... Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem.* Budapest, 2013, Advent Kiadó, 575. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Beszélgessünk még arról, amit Pascal felvetett, vagyis hogy az emberek oly kevésbé foglalkoznak azzal, amit az örök élet kínál! Mi lehet ennek az oka? Miért nem értelmes ez a hozzáállás?**
- 2) **A hitünk szempontjából miért annyira fontos az örök élet reménye? Miért nem lenne enélkül semmink?**
- 3) **Gondoljunk a természet világának elképesztő titkaira! A biológia, a geológia, a csillagászat, a fizika, a kémia szakterületein minden sokkal bonyolultabbnak tűnik, mint ahogyan azt az emberek eredetileg gondolták. Például a tudósok már nem beszélnek „az élet egyszerű formáiról”, mivel kiderült, hogy az élet legegyszerűbb formái nem is olyan egyszerűek. Minden új áttörés, minden új felfedezés mintha még több kérdéshez vezetne. Hogyan mutat ez is arra, hogy mennyit tanulunk majd „az eljövendő világ iskolájában”?**

JÉZUS PÉLDÁZATAI

„Mindezeket példázatokban mondta Jézus a sokaságnak... hogy beteljesedjék a próféta mondása: Példázatokra nyitom meg számat, feltárom mindazt, ami a világ teremtése óta rejtve volt” (Mt 13:34-35, ÚRK).

„[Jézus] A teremtett dolgokból vett példákkal világossá tette Isten bölcsességét és végtelen kegyelmét. A természet dolgai és az élet tapasztalatai által Istenről tanította az embert...

A Megváltó példázatai megmutatják, hogy mi is a »magasabb műveltség«. Krisztus feltárhatta volna az emberek előtt a tudomány legmélységesebb igazságait. Elárulhatott volna olyan titkokat, amelyek megértéséhez hosszú századokon át tartó kutatásra és kemény munkára volt szükség. Az emberi gondolkozást az idők végéig foglalkoztató és felfedezésekre ösztönző tudományos ötleteket is adhatott volna. Krisztus azonban nem ezt tette. Nem mondott semmit azért, hogy az emberi kíváncsiságot kielégítse, sem pedig azért, hogy a világi nagyság felé kaput nyitva, eleget tegyen a becsvágynak. Az emberek értelmét minden tanításában a Végtelen Értellemmel kapcsolta össze. Nem biztatta őket az Istenről, Igéjéről és műveiről kialakított emberi elméletek tanulmányozására. Inkább arra tanította őket, hogy szemléljék a műveiben, Igéjében és gondviselésében megmutatkozó Istent.

Krisztus nem elvont elméletekkel foglalkozott, hanem olyanokkal, amelyek nélkülözhetetlenek a jellem fejlődéséhez, és fogékonyabbá tesz az embert Isten megismerésére, alkalmasabbá a jó cselekedetekre. Az életmódot és az örökkévalóságot érintő igazságokról beszélt az embereknek.

Izrael nevelését Krisztus irányította. Az Úr parancsolatairól és rendelkezéseiről ezt mondta: *»Gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És ird fel azokat a te háznak ajtófeleire, és a te kapuidra«* (5Móz 6:7-9). Jézus arról is tanított, hogyan kell ezt a parancsot teljesíteni, és miként lehet Isten országának törvényeit és alapelveit úgy bemutatni, hogy megmutatkozzék szépségük és értékes voltuk” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 12-13. o.).